

סיקורת

(המשך מעמוד 11)

— גובריט). וכדי להראות באיזה מידה ניתן לקלוט ניב כזה, הוא משתמש בו מהתחלת הספר ללא שום אזהרה מוקדמת, ולאחר כמה עשרות עמודים, גם קורא שהרוסית אינה נהירה לו, מתחיל להת-מצא בשפה המוזרה.

המחזות שמתאר בורג בספר הם ללא ספק מן האלימים והאכזריים ביותר שהועלו על הנייר בשנים האחרונות. אבל בסופו של דבר הם באים לשרת את התיאוריה של בורגס. וזו אומרת שאפילו אדם הראוי לתואר של הרשע בהתגל-מותו עדיף על אדם שאינו מסוגל לבהור בין טוב לרע. "העולם הוא כמו תפוח שרוח הקדושה בו", מצטט בורגס את ג'ייס, וממשיך: "אסור להפכו לתפוח מיכני. ההבדל היחיד בין אדם לבהמה, ובין אדם למכונה, היא יכולת האדם לבחור בין טוב לרע. טלו ממנו זאת, ואין עוד כל ערך לאנושיותו."

תקליטים

פיוטים בנוכירה

פזונית

"מנגינות לשירים" — שירי המ-שוררים נתן זך, יהודה עמיחי ודליה רביקוביץ עם לחנים מאת דפנה אילת, מוני אמריליו, יאיר רוזנבלום, מתי כספי, סשה ארי-גוב, שושנה רייזמן ומישה סגל. הפקה: גלי צה"ל.

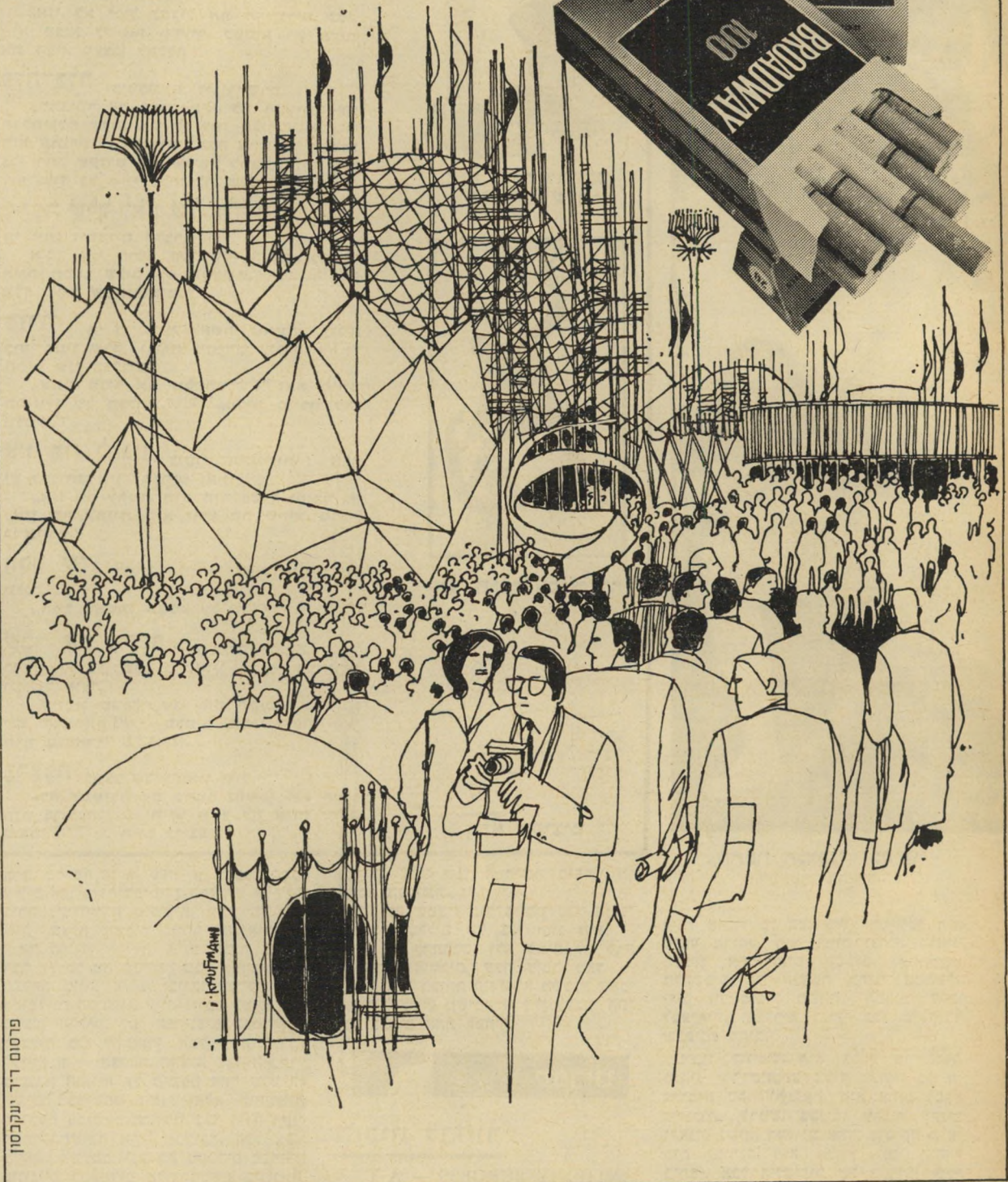
קודם כל, מוטב לקבוע עובדה פשוטה אחת: הרעיון כשלעצמו, מבורך אבל ודאי שאינו חדש. פיוטי-משוררים זכו ללחנים עוד בימי פרנסואה ויון, וגם המשוררים שנבחרו לתקליט (שבא כידוע בעקבות מופע פומבי של גלי צה"ל), אינם חדשים בעולם הפזונון.

שנית, אם כבר צריך התקליט להיות תגובה נגדית למוצרים הבאנאליים וה-מטפשים שבמצעדי הפזמונים, אז למה להחליף רק את כותבי המלים ולא להחליף גם את המלחינים?

ישראל נא מפקד גלי צה"ל את המוסי-קולוגים הרציניים מה דעתם על מצעד

BROADWAY 100: טעמו של העולם הגדול.

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם. סופר קינג סייז. תערובת אמריקאית. מיוצרת ע"י דובק מטבק עשיר ומעולה.

פרסום ד"ר יעקבסון

"מנגינות לשירים"

"ניתן בפלגי הנהר ובכל אדוותיו ניצח"

הפזמונים הישראלי, ויגלה עד מהרה ש-הם נחרדים מן המוסיקה לא פחות משנח-רד הוא, מן המלים.

ואשר לתקליט עצמו. העובדה שהלחנים הותאמו לפיוטים קיימים מוויגשת ברוב המקרים, כשמנגינה נשברת ומתפתלת כדי להתאים את עצמה לקצבי המשורר המור-דרני. הביצוע, לכל אורך התקליטים ושל כל הזמרים המשתתפים בו (יש כאן שמות מעוררי רושם כמו חוה אלברשטיין, הרר-דאם, מתי כספי, דורית ראובני, וצילה דגן) הוא רציני ומלא יראת-כבוד, אלא שמשום מה, נדמה כי "רספקט" אינו הת-כונה האידיאלית לביצוע פזמון. הודהות רצויה הרבה יותר.

הלחנים, גם המורכבים יותר וגם הפשו-טים יותר, הם כבר נחלת הכלל. הרדיו דואג בעצמו להפיץ את מוצריו (כך מקובל גם לגבי פסטיבל הזמר). אבל אם צריך לבחור מקירבם כאלה המגשרים בדרך ה-טובה ביותר בין הפייסנות המודרנית ל-מצעד הפזמונים, הרי שהבחירה נופלת על שירים כמו בלדה לשיער הארוך והשיער הקצר (עמיחי, אמריליו — הרודאים), או סוף הנפילה (רביקוביץ, רוזנבלום — דור-רית ראובני).

מעניין יהיה לדעת, בעוד כמה חוד-שים, כיצד נמכר תקליט כזה. אכן, השי-רים צעדו במצעדים והושמעו מעל גלי-האתר, אבל האמנם אפשר לרכוש את לב המאזין הממוצע במשפטים כמו "ניתן ב-פלגי הנהר ובכל אדוותיו ניצח", או שמא צריך קודם לתרגם?